

ע"פ 27637/07/19 - רוי זכנון נגד מדינת ישראל

בית-המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 27637-07-19 זכנון נ' מדינת ישראל 05 דצמבר 2019

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. אלון, שופט

ש. שטמר, שופטת עמיתה

המערער:

רוי זכנון

ע"י ב"כ עוה"ד עופר סבו

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים

ע"י ב"כ עוה"ד הילה אדלמן ואח'

הודעת ערעור מיום 11.7.19 על הכרעת-הדין של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 13.3.19 ועל גזר-הדין מיום 27.5.19 ב-ת"פ 56554-06-17.

פסק דין

א. הערעור שבפנינו הוא על הכרעת-הדין של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 13.3.19 ב-ת"פ 56554-06-17, לפיה הורשע המערער (שהיה הנאשם מס' 1 בכתב-האישום מתוך שלושה נאשמים) בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382+380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

המערער נדון בגזר-הדין מיום 27.5.19 ל-50 ימי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים, ותשלום פיצוי למתלונן בסכום של 1,500 ₪.

הערעור נסוב הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהגישה המדינה, באמצעות המחלקה לחקירת שוטרים, ביום 25.6.2017, כנגד המערער, יליד 1984, וכנגד שני נאשמים נוספים, כולם שוטרים במשטרת ישראל, תחנת חיפה, נטען, שביום 18.7.12, סמוך לשעה 18:00, נעצר המתלונן (לאוניד גוטמן) והובא למשטרת חיפה.

לאחר סיום חקירתו נאזק המתלונן באזיקי יד, ביחד עם עצור אחר.

המערער הופקד על הובלתם מן הבניין במשטרת חיפה שבו התקיימה החקירה, למחלקה לזיהוי פלילי (מז"פ), הנמצאת בקומה השנייה, של בניין אחר, כשגשר מחבר את שני הבניינים.

המתלונן ביקש מן המערער, שישחרר את ידו האזוקה מידו של העצור האחר, ואולם המערער סירב, וקילל את המתלונן. משחזר האחרון על בקשתו, היכה אותו המערער באגרופ בעינו השמאלית.

המתלונן, העצור האחר, והמערער, המשיכו ללכת בדרכם למחלקת מז"פ. בשלב מסוים הצטרפו אליהם הנאשמים מס' 2 ומס' 3, וכמו כן שוטרת בשם נופר.

לאחר כ-10 מטרים חש המתלונן בראשו וביקש לראות רופא, ואזי היכו הנאשמים מס' 2 ומס' 3 את המתלונן בבעיטות לגופו וסטירות לפניו.

המתלונן נפל ארצה, והנאשמים מס' 2 ומס' 3 המשיכו להכותו בעודו שרוע על הרצפה.

כתוצאה מן המתואר לעיל נגרמו למתלונן סימני חבלה מעל לעינו השמאלית, וכן ברגלו, ובחזה, ושטף דם במותן.

לטענת המדינה, לפי המתואר בכתב-האישום, תקפו הנאשמים את המתלונן בצוותא וגרמו לו חבלה של ממש, וביצעו, כך נטען, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382+380 של חוק העונשין, התשל"ז-1977.

ג. בישיבת בית-משפט קמא מיום 8.1.2018 הודיע סנגורו של המערער, עו"ד עופר סבו (שייצג גם את הנאשם מס' 2), שמרשיו לא תקפו את המערער אלא הובילו את המתלונן כשהוא אזוק.

נטען שהמתלונן "עשה הצגה", ובדעת הסניגור להוכיח שהמתלונן הוכה במקום אחר, שאיננו המשטרה.

הנאשם מס' 3, שהיה מיוצג על-ידי סניגור אחר, כפר אף הוא.

בישיבות בית-משפט קמא מן התאריכים 27.3.18, 29.5.18, ו-15.10.18 נשמעו עדויות כל הצדדים.

בתאריך 13.3.19 ניתנה הכרעת-הדין, ולפיה הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב-האישום, ואילו הנאשמים מס' 2 ומס' 3 זוכו מחמת הספק.

ד. לאחר שמיעת כל הראיות קבע בית-משפט קמא, כי חומר הראיות מספק תשתית נאותה לביסוס ממצאים שבכוחם לשאת הרשעה בפלילים ביחס למערער, ואולם מעבר לראיות מסבכות לא מצא בית-משפט קמא, שיש בחומר הראיות בסיס נאות בדרגה הנדרשת בפלילים - לצורך הרשעת הנאשמים מס' 2 ומס' 3, ומכאן הספק שהוביל לזיכויים.

ה. טענת המתלונן הייתה, שהוא נלקח ביחד עם אחרים למחלקת מז"פ לצורך נטילת טביעות-אצבע, והובל לשם ביחד עם עצורים נוספים, תוך מעבר על הגשר המחבר את שני הבניינים שבמטרת חיפה.

בשלב מסוים ביקש המתלונן שישחררו לו את האזיקים, ובתגובה נתן לו המערער מכת אגרוף לפנים ונפל לרצפה.

לאחר שנפל, כך מסר המתלונן, תקפו אותו הנאשמים מס' 2 ומס' 3 במכות שכללו בעיטות בצלעות.

הנאשם מס' 3, כך סיפר המערער, נתן לו "כאפות לפנים", ואילו הנאשם מס' 2 תקף אותו בבעיטות נמרצות.

בנוסף מסר המתלונן, כי בשלב מסוים הוא שוחרר מאיזוקו לעצור השני, שהיה צמוד אליו, וקבוצת העצורים המשיכה בדרכה למחלקת מז"פ, אך שם לא היו מוכנים להמשיך את הטיפול בו בגלל סימני החבלה שהיו על פניו ועל גופו.

לדברי המתלונן הוא קיבל "פנס" בעין שמאל כתוצאה מן האגרוף שקיבל מן המערער, וכן חבלות שונות בגופו שנבעו, לפי תיאורו, מבעיטות שספג מן הנאשמים מס' 2 ומס' 3.

ו. בית-משפט קמא קבע, כי לגרסתו של המתלונן, לפיה הותקף על-ידי המערער במכת אגרוף לעין שמאל, עיגון ראייתי משמעותי המאפשר קביעה פוזיטיבית באשר לאופן התרחשות האירוע, בעוד שלגבי תקיפתו על-ידי הנאשמים האחרים קיים חלל ראייתי או אי-בהירות ראייתית, שאינה מאפשרת קביעת ממצא פוזיטיבי באשר לתקיפה הנטענת.

ז. באשר למסקנותיו, הסביר בית-משפט קמא, שהאדם הראשון שפגש המתלונן למחרת היום לאחר האירוע היה סנגורו, עו"ד שגיא מלח, ששמע את גרסתו הספונטנית של המתלונן, וזאת כשהובא המתלונן לבית-משפט השלום בחיפה לדיון בהארכת מעצרו.

הסניגור ציין בהודעתו (ת/23), כי המתלונן מסר לו, שנחבל בין שעת חצות לבין השעה 02:00. (בתלונתו למח"ש מיום 19.07.2012 טען הסניגור, שהאירוע התרחש בין 00:20 לשעה 01:00).

הסניגור, עו"ד מלח, פגש במתלונן בתא המעצר בין 08:30 ל-09:30 בבוקר שלמחרת האירוע, לקראת הדיון בבקשה להארכת מעצר. מדובר היה בהארכת מעצר ראשונה, ולכן התקיפה הייתה, לדברי המתלונן, בלילה

אשר בין מעצרו לבין הדיון שהתקיים בבית-המשפט.

בתלונה שהגיש הסניגור למח"ש, לאחר ששמע את גרסת המתלונן, נקב המתלונן בשמו של שוטר אחד בלבד שתקף אותו: רוי זכנון (שהוא המערער).

עו"ד מלח מסר, כי בשיחה הראשונית על-ידי המתלונן, טען זה בפניו כי הותקף על-ידי שוטר אחד במהלך מעצרו, וביקש מן הסניגור לטפל בנושא.

אין בגרסתו של המתלונן, כפי שהובאה בפני סנגורו, כל התייחסות לתוקפים נוספים.

בהודעתו (ת/23) ציין הסניגור כי בשיחתו עם המתלונן ציין הלה כי:

"הותקף על-ידי שוטר במהלך מעצרו, לא בעת מעצרו, במהלך הזמן שהוא שהה במעצר..."

ובהמשך:

"הוא הותקף במכות ובמיוחד במכת אגרוף לפניו על-ידי שוטר, תוך כדי שהוא סיפר לי את זה, הוא נראה היה ממש כאוב, מצב רוחו היה נראה ירוד, והוא ציין די הרבה שזה לא הגיע לו היחס הזה, הוא הרגיש מאוד מושפל. הוא אמר גם שהוא נפל על הרצפה שם, בגלל המכה הזו..."

הסניגור נשאל על-ידי החוקר האם המתלונן ציין בפניו, שהיו שוטרים נוספים מעורבים בתקיפה, והשיב על-כך בשלילה, למעט העובדה שהייתה נוכחת במקום שוטרת נוספת (ת/23). (הכוונה לשוטרת נופר).

על האמור בהודעתו (ת/23) חזר הסניגור בעדותו בפני בית-משפט קמא, וכאשר נשאל:

"בדו"ח שלך וגם בעדותך סיפרת שהוא סיפר לך ששוטר אחד תקף אותי, זה נכון?"

אישר הסניגור:

"אם זה מה שרשום, זה מה שאמרתי, איני מסתייג ממה שרשום". (עמ' 30 לפרוט')

ח. מסקנת בית-המשפט הייתה שגרסת המתלונן, כפי שנקלטה ותועדה על-ידי סניגורו, בסמוך ומיד לאחר האירוע, היא שהמתלונן טוען, כי הותקף על-ידי שוטר אחד, ולא על-ידי שלושה, וזו סתירה מהותית בין גרסת המדינה בכתב-האישום לבין הדברים שמסר המתלונן לסניגור.

המתלונן ניסה לטעון בפני בית-משפט קמא, שהסניגור "לא התעמק יותר מדי", ואולם בית-משפט קמא דחה את טענתו זו של המתלונן כבלתי מסתברת וחסרת אמינות.

בית-משפט קמא נימק, כי הגרסה ששמע הסניגור מפי המתלונן היא גרסה ספונטנית הסמוכה לאירוע, ולכן היא אותנטית ויש ליתן לה משקל רב.

כמו-כן, הסניגור הוא בבחינת "איש שלומו" של המתלונן, המגונן עליו, שהרי הסניגור מביא את עניינו של המתלונן בפני בית-המשפט, ולכן אין זה סביר שהמתלונן "שכח" את יתר הנאשמים.

עוד נימק בית-משפט קמא, שבסרטון הווידאו נראה המתלונן שרוע על הרצפה מיד לאחר התקיפה, פונה בזעם אל עבר התוקף (המערער), ומתלונן על התקיפה, תוך שהוא פונה עם ידו לעין שמאל ומביט לעברו של התוקף (המערער), וכן "מאיים" עליו שיציג את הדברים בבית-המשפט, ואולם המתלונן אינו פונה לשאר השוטרים שאין חולק שנכחו במקום (עמ' 10 להכרעת-הדין).

עוד הוסיף בית-משפט קמא, שעדותו של הסניגור עו"ד מלח הותירה על בית-המשפט רושם מהימן, וניכר היה שהוא פעל לתעד מפי המתלונן את כל הפרטים המהותיים הרלוונטיים לאירוע, וכן צילם אותו ודאג, שהדברים יתועדו בדיון של הארכת המעצר.

בית-משפט קמא הוסיף, כי המשקל שיש לייחס לעדותו של הסניגור הוא גבוה.

לפיכך, אימץ בית-משפט קמא את גרסתו המיידית של המתלונן לאירוע, בסמוך לו, כפי שתועדה על-ידי הסניגור, וקבע, שהמתלונן הלן בפני הסניגור על תוקף אחד שהוא המערער, ולא על מספר תוקפים.

ט. הראיה המשמעותית ביותר במשפט, כך ציין בית-משפט קמא, היא הסרטון שצילם המערער, באמצעות מצלמת העט שלו.

בסרטון זה, כך כותב בית משפט קמא בעמ' 10 של הכרעת הדין, נצפה המתלונן שרוע על הרצפה כשידו מושטת לעבר פניו והוא מתלונן על מכות בפניו ובראש, ופונה בזעם לעבר מי שתקף אותו (שמסתבר כי הוא המערער).

המתלונן "מאיים" על התוקף שהוא יפנה לבית-המשפט, ומסביב מתגודדים שוטרים ושאר העצורים, ונשמעים קולות המבקשים מן המתלונן לקום מן הרצפה (עמ' 10 סיפא של הכרעת-הדין).

בית-משפט קמא מוסיף, כי בסרטון ניתן להבחין היטב בסימן אדמדם מסביב לעינו של המתלונן, מה שמתיישב עם טענותיו בדבר תקיפה באזור העין.

"ראיה ויזואלית זו, שלמרבה התמיהה צולמה על-ידי הנאשם 1, מחזקת באופן משמעותי את גרסת המתלונן, ומספקת צוהר ומבט אל תוך הזירה לאחר קרות התקיפה.

היא ממחישה את הלך הרוח של המתלונן, כיצד צעק מכאבים, כיצד הפנה את זעמו כלפי התוקף (ראיות אלה הן כה מהותיות ואותנטיות בעיני המחוקק, עד כי הוא מצא לקבוע כי יש לקבלן במשפט פלילי כראיה, אף אם האדם שאמר או עשה אותן אינו עד במשפט או לא קיים ובלבד שמדובר ב-"אמרה הנוגעת למעשה" או "לנסיבות לוואי שלו" - סעיף 10 לפקודת הראיות).

היא מראה את החבלה בזמן אמת - מדובר בשטף דם תת עורי בהתהוות, שטרם התגבש לכדי חבורה של ממש.

היא משקפת את הזירה, תיאורה ואת המצב בזירה - כיצד המתלונן שרוע ומתגולל ברצפה והתגודדו סביבו יתר הנוכחים, עצירים ושוטרים".

בית-משפט קמא הוסיף, שלפרטים הנ"ל חשיבות רבה, הואיל והם עולים בקנה אחד עם שאר הראיות שהובאו בפני בית-המשפט, ובכלל זה התעודות הרפואיות, התמונות של המתלונן שצולמו בבוקר יום המחרת, והעדויות של שאר העצירים, כשמרבית עדויות אלה מציינות, כי המתלונן התגולל על הרצפה ועצר את השיירה.

כמו-כן ציין בית-משפט קמא (בעמ' 11 להכרעת-הדין), כי התוכן הקולי והוויזואלי של הסרטון, תומכים בגרסת המתלונן ומעניקים משקל רב לגרסתו בדבר מכת האגרוף שספג מן המערער, תגובתו המיידית של המתלונן, ופנייתו בזעם כלפי המערער, והימנעותו מפנייה לנאשמים האחרים.

כל אלה מלמדים, כך קבע בית משפט קמא, שהתוקף היה המערער.

עוד מוסיף בית-משפט קמא, כי סימן התקיפה בעין שמאל, אחיזתו של המתלונן באזור שנפגע, כמו גם דבריו בדבר "פיצוצים", מחזקים את הראיות ואת המסקנה שהתוקף היה המערער, וזו גם הסיבה שלמחרת היום בבית-המשפט, הלין המתלונן בפני סנגורו על המערער.

י. בית-משפט קמא מעיר, שהוא אינו נדרש להסביר מה הביא את המערער לשלוף מצלמה ולצלם את המתלונן:

"אך יש רגליים לטענה כי רצה לספק לעצמו "אליבי" בכך שצילם את המתלונן ובכך לשוות למעשהו תמימות וסדר טוב"
(עמ' 11 להכרעת-הדין)

מכל מקום, סבור בית-משפט קמא, כי הסרטון מספק חיזוק משמעותי לגרסתו של המתלונן, ומבט בלתי אמצעי אל זירת הפשע מיד ובסמוך להתרחשותו, והוא תורם לבהירות התמונה הראייתית המתגבשת לכדי מסקנה מפלילה בדבר אחריות המערער לאירוע האלים.

יא. בית-משפט קמא סוקר בהמשך את עדויותיהם של שאר העצירים שנכחו במקום, ומציין, כי עדותם של אלה איננה תומכת באופן קוהרנטי בגרסתו של המתלונן ביחס לתקיפתו על-ידי הנאשמים מס' 2 ומס' 3, ואולם יש בה כדי לחזק את מעורבותו של המערער.

יב. באשר לעד איגור גילמן, שהיה אחד מן העצורים בשיירת העצורים ביחד עם המתלונן, מציין בית-משפט קמא, כי מדברי גילמן עולה, שהוא לא ראה את מכת האגרוף שנתן המערער למתלונן, ואולם הוא שמע את המתלונן צועק "איי" וראה שהוא על הרצפה.

עדות גילמן, כך קבע בית-משפט קמא, מחזקת את גרסת המתלונן הטוען, כי לאחר מכת האגרוף הוא נפל לרצפה, התגולל עליה מתוך כאב, כשכל השוטרים מקיפים אותו וקוראים לו לקום על רגליו.

בית-משפט קמא מציין, כי הצעקה ששמע גילמן מתקשרת למכת האגרוף שקיבל המתלונן לפניו. תיאורו של גילמן בדבר התגוללותו של המתלונן על הרצפה, כשהשוטרים גוהרים עליו, עולה בקנה אחד עם גרסת המתלונן, ואולם לא ניתן לקבוע, לפי גרסת גילמן, שהוא ראה את שאר הנאשמים תוקפים את המתלונן.

כותב עוד בית-משפט קמא (בעמ' 13 להכרעת-הדין) כי להתרשמותו לא ראה גילמן את אירוע התקיפה, אך שמע את זעקותיו של המתלונן וראה את התגודדות השוטרים מסביבו ואת השכנועים שהמתלונן יקום על רגליו, ואז הוסיף אינטרפרטציה משלו לעניין.

בעמ' 23 לפרוט', בחקירתו הנגדית, הבהיר גילמן, כי שמע את הדברים, אך לא ראה.

בעמ' 24 לפרוט', בחקירתו הנגדית, כשנשאל גילמן האם ראה שנגרם נזק למתלונן הוא השיב:

"אני לא ראיתי שמרביצים לו, שמעתי אותו צועק איי איי איי".

ממשיך וכותב בית-משפט קמא, שההתרשמות הכללית מעדות גילמן היא, שהוא לא ראה את האירוע; הוא היה בראש השיירה כשגבו לעבר המתלונן; כששמע את זעקותיו של המתלונן והשיירה נעצרה, הוא הסתובב והבחין כיצד כל השוטרים מקיפים את המתלונן, וכיצד זה האחרון "מפרפר על הרצפה" כלשונו של גילמן.

מציין בית משפט קמא, כי מתוך מה שגילמן שמע וראה, הוא הסיק, שיער והוסיף פרשנות משלו לסיטואציה, אך כאמור גילמן חזר ואמר שוב ושוב כי לא ראה את האירוע.

בסיכום הדברים ביחס לעדות גילמן, קבע בית-משפט קמא, שיש בעדותו כוח מחזק, מסוים, לגרסת המתלונן, נוכח סמיכות הזעקה של המתלונן לתקיפתו על-ידי המערער, אך לא ניתן לתת משקל לעדות גילמן ביחס לשאר הנאשמים, כשהוא חוזר ומבהיר, שהוא לא ראה את האירוע (עמ' 14 להכרעת-הדין).

יג. עצור נוסף שהובל באותה שיירה הוא אברהים זידאת.

עד זה מסר, בהודעתו ת/14, כי במהלך הובלתם, נתנו השוטרים ל"בחור רוסי" (הוא המתלונן) סטירות ואמרו לו: "סע סע" ואזי תפסו אותו שני שוטרים, השכיבו אותו על הרצפה, ואחר כך אמרו לו: "קום קום" ובתגובה ביקש המתלונן: "קופת חולים".

זידאת תיאר את התוקפים בהודעתו ת/14, עמ' 2, וטען כי:

"הגדול הגבוה נתן את הבוקס לעין ונרגע. אבל השני... נתן סטירות הרבה.."

זידאת מסר עוד שהוא פנה למתלונן, שכאמור היה שרוע על הרצפה ואמר לו:

"חלאס קום רוצים ללכת לישון".

בית-משפט קמא קובע, כי עדותו של זידאת חיזקה את המסקנה המפלילה בדבר אחריותו של המערער, הואיל וזידאת תיאר את המערער בבירור, כמי שנתן את מכת האגרוף בעין למתלונן, ואולם עדותו לא הייתה ברורה ביחס למעורבותם של שאר הנאשמים באירוע.

בסיכום התייחסותו לעדות זידאת, קובע בית-משפט קמא, שיש בעדותו חיזוק בכל הנוגע למעורבות המערער באירוע, ואולם, נוכח העובדה שעדות זידאת לא הייתה קוהרנטית דיה, ואף מבולבלת ביחס לשאר הנאשמים, לא ניתן להשתית על עדותו של זידאת ממצאים עובדתיים ביחס לשאר הנאשמים, נוכח מידת הוודאות הנדרשת בפלילים (עמ' 15 להכרעת-הדין).

יד. עצור נוסף שהובל באותה שיירה היה מחמוד צביח (שוהה בלתי חוקי) שלא הובא לעדות, אך הודעתו מיום 17.10.12 (מוצג נ/2) הוגשה בהסכמה.

צביח טען בהודעה שנגבתה ממנו, שהוא לא ראה שהשוטרים התנהגו באופן חריג, והוסיף, שהוא איננו מכיר מי מן השוטרים ואינו בקשר עמם.

לצביח הוצגה בחקירתו תמונה של המתלונן, והוצג לו הסרטון, ואזי נזכר באירוע ואמר בהתייחס למתלונן: "זה היה על הרצפה", והוסיף, שהיו שם שלושה עצורים, כשהמתלונן אחד מהם, ואולם טען, שלא ראה דבר, וכן ציין: "לא הרביצו לא דקרו לא עשו כלום" (עמ' 2 במוצג נ/2). כאשר נשאל צביח כיצד הגיע המתלונן

לרצפה, השיב שהוא אינו יודע ולא ראה.

בהתייחס לעדות צביח, כותב בית-משפט קמא, שהואיל וצביח לא העיד בבית-המשפט, מתעורר קושי בהערכת מהימנות עדותו, ואולם האופן בו מסר את הדברים, הקשרם ותגובותיו של צביח לשאלות שהוצגו לו מלמדים, לפי קביעת בית-משפט קמא, שהוא לא זכר אירוע תקיפה על-ידי כל השוטרים או מי מהם.

בית-משפט קמא מקבל, כי עדות צביח אינה תקפה לשמש בסיס איתן לשקף את כל האירוע, אך מעיון בעדותו עולה, שצביח זכר פרטים מהותיים, כגון שכנוע מצד השוטרים כלפי המתלונן לקום מהרצפה, וכאשר רוען זכרונו באמצעות הסרטון, הוא אף נזכר שסייע למתלונן.

בסופו של דבר, קובע בית-משפט קמא, כי אין בעדותו של צביח כדי לתמוך בגרסת המתלונן בדבר תקיפה במכת אגרוף על-ידי המערער, ואולם עדות צביח מחזקת את המסקנה שלא הייתה תקיפה בחבורה מצד הנאשמים (עמ' 16 של הכרעת-הדין).

טו. מן המערער נגבתה במח"ש הודעה (ת/1), ובה סיפר, שהוא נשלח על-ידי ראש המשמרת לשמור על עצורים. בעדותו בבית משפט קמא, בעמ' 47-48 לפרוט', מסר המערער, שהוא ירד עם העצורים לקומה השנייה לכיוון מחלקת מז"פ; הם יצאו מן המעלית, פנו שמאלה לכיוון הגשר ואז שמע המערער רעשים והסתובב לאחור.

המערער הבחין במתלונן כשהוא על הרצפה, ומיד הוציא מצלמה וצילם.

לדבריו, הוא הרגיש "שיש פה משחק או משהו". לאחר מכן הוא לקח את המתלונן ביחד עם ראש המשמרת לרכבו של המתלונן, כדי להביא משם את תיקו האישי של המתלונן.

מציין בית-משפט קמא כי:

"עדותו המתכחשת לא הותירה עלי רושם מהימן. התרשמתי מעדות מגמתית, בעיתית, שאין היא משקפת את האירוע כהויתו".
(עמ' 16 של הכרעת-הדין).

עוד קבע בית-משפט קמא, בעמ' 16 להכרעת-הדין, שמחומר הראיות עולה באופן ברור, שהמערער הוא זה שתקף את המתלונן:

"הוא הוציא את המצלמה כדי לנסות ולגונן על עצמו שעשה שאף אחד מיתר המעורבים לא צילם את האירוע"

(כך במקור)

עוד מציין בית-משפט קמא, שעולה מן הצפייה בסרטון, שהמתלונן פנה בזעם אל המערער כמי שתקף אותו, והמערער לא נשמע מתכחש לכך. אין כל היגיון בכך שהמערער החל לצלם את המתלונן רק משום שהלה "משחק".

טז. הנאשם מס' 2 בהודעתו (ת/2) הכחיש כל קשר למתלונן, וטען, שהוא אינו קשור לעצור זה, הוא לא ליווה אותו ולא עצר אותו.

שעה שעבר במסדרון, ראה הנאשם מס' 2 אדם שוכב על הרצפה, שאינו רוצה לזוז, והוא לא נתן לו בעיטות או סטירות, כפי שנטען כלפיו.

בית-משפט קמא מוסיף, כי עדותו של הנאשם מס' 2 לא נסתרה.

יז. הנאשם מס' 3 בהודעתו (ת/3) מסר, כי באותו יום הוא שמר על עצורים, ירד מקומה 3 לקומה השנייה, ובתחילת הגשר שבין שני הבניינים בתחנת חיפה, ראה עצור שוכב על הרצפה, ויחד איתו הייתה שורה של עצורים ומספר שוטרים.

אחד השוטרים מסר לו, שהעצור שוכב, ואינו רוצה לזוז, ואזי ניגש אליו הנאשם מס' 3, טפח על גבו ושאל אותו מדוע אינו רוצה לזוז, אך הלה לא רצה לזוז.

כשבית-משפט קמא הפנה את הנאשם מס' 3 לסרטון, ולדברי המתלונן על-כך שהוא "חטף" מכות מן השוטרים, טען הנאשם מס' 3, שהוא לא שמע דבר כזה מפיו של המתלונן, והוא עצמו ניסה להרים אותו בידיו, אך המתלונן התנגד.

עוד מסר הנאשם מס' 3, שהוא לא ראה כל חבלות בפניו של המתלונן, וכאשר הפנה אותו בית-המשפט לסרטון ולאדמומיות בעין ימין של המתלונן, טען הנאשם מס' 3, שאולי מדובר בזווית הצילום.

מכל מקום, לא הוכחה כל מעורבות של הנאשם מס' 3 באירוע.

אדרבא, כך קבע בית משפט קמא, חומר הראיות מתיישב עם גרסתו שהוא סייע בהקמת המתלונן מן הרצפה.

יח. בפני בית-משפט קמא הופיעה הרופאה ד"ר גלינה מיישלוס, המשרתת כרופאה בשב"ס, ובמועד הרלוונטי שירתה כרופאה במתקן הכליאה קישון, שלשם נשלח המתלונן, לאחר האירוע. המתלונן נבדק שם על-ידי הרופאה, ובתעודה הרפואית (נ/1) ציינה הרופאה "ללא סימני חבלה".

מציין בית-משפט קמא, שמעיון בתעודה הרפואית עולה, כי אין עדות לכך שהרופאה הבחינה בחבלה כל שהיא בפניו של המתלונן, וגם אין עדות בתעודה הרפואית, לכך שהמתלונן מסר לרופאה שהשטרים או מי מהם תקף והיכה אותו.

בעדותה בבית-משפט קמא (בעמ' 38 ו-39 לפרוט'), ציינה הרופאה, כי:

"בהינתן עוצמת המכה הנטענת, משך הזמן שעבר מאז הותקף, היו צריכים להשתקף בפניו שטפי הדם". (עמ' 18 רישא בהכרעת הדין).

עד הגנה נוסף היה מקס אזראן, מנהל המרפאה במתקן המעצר קישון, שתיאר את אופן קליטתו של עצור במתקן, ובכלל זה, שעצור שמגיע למתקן עובר קליטה ברישום, צילום צבעוני, שיחה עם קצין מיון, חובש ולבסוף רופא המתקן.

העד הוסיף, שהן החובש והן הרופאה שואלים את העצור על בעיות בריאותיות ונפשיות, ולרבות פציעות וחבלות וכן טען, לשאלת בית המשפט, שאם מזהים אצל העצור חבלה או אדמומיות או פציעות, מתעדים זאת, מצלמים, ושואלים על-כך את העצור, ואין מקבלים אותו למעצר אלא המשטרה מעבירה אותו לבית חולים לבדיקה ולטיפול.

יט. בית-משפט קמא ציין (עמ' 18 בהכרעת-הדין) שחרף העובדה ששני עדי ההגנה הנ"ל הם עדים מקצועיים אובייקטיביים, אין באפשרותו לקבל את המסקנה שמעוניינת ההגנה להפיק מעדויות אלה, דהיינו, העדר חבלה בעינו של המתלונן, לאחר המפגש עם הנאשמים.

מוסיף בית-משפט קמא, שהסרטון מספק ראיה ויזואלית קונקלוסיבית כיצד נראו פניו של המתלונן בסמוך לאחר אירוע התקיפה, ובשים לב לאיכות הראיה, לא ניתן לחלוק על-כך שהמתלונן היה חבול בעינו השמאלית, והדבר ברור למי שמתבונן בסרטון.

לכן, התקשה בית-משפט קמא לקבל את טענות הרופאה ומנהל המרפאה שטענו, כי למרות שבחנו את המתלונן, לא אובחנה חבלה המתנוססת על פניו.

לטעמו של בית-משפט קמא, ההסבר לכך הוא:

"המתלונן לא הלין במתקן המעצר בפני השניים על חבלותיו, הדבר עלה מחקירתו במח"ש ובעדותו". (עמ' 18 של הכרעת הדין).

יתכן, כך מעיר בית-משפט קמא, שהמתלונן נמנע מכך משום שהיה פגוע, ובחשדנותו הוא ראה את מתקן המעצר וגורמיו כחלק מן המערכת שקודם לכן כמה מאנשיה התנכלו לו, או משום שהמתין ורצה להעלות את דבר הפגיעה בפני גורמים אוביקטיביים יותר ובעלי סמכות לפעול בעניין: הסניגור ובית-המשפט.

מכל מקום, כך מעיר בית-משפט קמא:

"אין בשתיקתו של המתלונן ובכבישת הדברים, בנסיבות אלה, כדי לחפות על ממצא ויזואלי ברור לעין, של החבלה בעין, המתועד גם בתמונות שצולמו בבוקר יום המחרת, על-ידי הסניגור בבית-המשפט, עת הוא הובא למעצר". (עמ' 18 להכרעת-הדין).

מוסיף בית-משפט קמא, כי נראה, שבהיעדר תלונה מפורשת על תקיפה מצד השוטרים, ונוכח טריותה של החבלה, ומכיוון שלא אחת מובאים למתקן המעצר עצורים החבולים מקטטות, לא הבחינו בכך הרופאה והחובש, ולכן לא ראו לציין זאת בדו"חותיהם.

כ. כסיכום ביניים, קובע בית-משפט קמא (עמ' 19 להכרעת-הדין), שהוא קיבל את גרסתו של המתלונן הסמוכה לאירוע, בכל הנוגע לאירוע התקיפה על-ידי המערער במכת אגרוף לעין שמאל, כפי שזו באה לידי ביטוי בדברים שמסר לסניגורו בבוקר יום המחרת.

חיזוק כבד משקל רואה בית-משפט קמא לגרסה זו בסרטון הווידאו של המערער, וכן בתמונות שצילם הסניגור בבוקר שלמחרת, כמו גם בעדות שמסר הסניגור שייצג את המתלונן בהארכת המעצר, ולרבות בתלונה שהסניגור הגיש, וכן בחלק מעדויות העצורים שליוו את המתלונן, ובתיעוד הרפואי לאחר שחרורו של המתלונן (שנבדק ב-19.07.2012 בערב בבית החולים רמב"ם, ובהמשך גם נבדק בקופת החולים).

באשר לנאשמים מס' 2 ומס' 3, קבע בית-משפט קמא, שלא נמצאו ראיות מהימנות שבכוחן לקשור אותם למעורבותם באירוע התקיפה.

בהתייחס לעדי ההגנה האוביקטיביים (הרופאה ומנהל המרפאה במתקן המעצר), קבע בית-משפט קמא, שגרסתם נסוגה מפני הממצאים הוויזואליים הקונקלוסיביים שהפיק בית-המשפט מצפייתו בסרטון הווידאו.

כא. בית-משפט קמא נתן דעתו למחדלי חקירה שהיו בתיק זה, אך קבע, כי בנסיבות העניין לא היה בכך כדי לקפח את הגנת הנאשמים, או לפגוע ביכולתם להציג את גרסתם.

מסביר בית-משפט קמא, שמחדלי החקירה נוגעים לאי-חקירתם של גורמים ועדים שונים.

כך למשל, השוטר נופר, שלפי חומר הראיות נכחה במקום התקיפה, לא תושאלה, לא נחקרה ולא הובאה למתן עדות. (נעיר כאן, כי הסניגור מציין בעמ' 4 של הודעת הערעור, כי בנוגע לשוטר נופר הוא **לא** טען למחדל חקירה, הואיל והיא כן נחקרה על ידי מח"ש, וחומר חקירתה נמצא בתיק, אלא שמח"ש בחרו שלא לצרפה לרשימת עדי התביעה).

בנוסף, כך העיר בית משפט קמא, נציגי מחלקת מז"פ במשטרת חיפה אמורים היו ליטול מן המתלונן טביעות-אצבע, אך לא רצו לקבל את המתלונן, לאחר שהבחינו שהוא חבול, ואין ראייה על-כך שהם תושאלו או נחקרו.

כמו-כן, מציין בית-משפט קמא, שאין בפניו הסבר מניח את הדעת כיצד זה שלאחר המפגש האלים הנטען עם השוטרים, הובא המתלונן למתקן הכליאה, עבר שרשרת קליטה ומיון, אך איש מן הגורמים הרלוונטיים: עובדת סוציאלית, קצין מיון, לא תושאל ולא נחקר.

גם לא נחקר, כך מעיר בית-משפט קמא, באופן ממצה הפער בין גרסתו של המתלונן, שמדובר בשוטר אחד, אשר נהג כלפיו באלימות, לבין הגרסה כי מדובר ב"חבורת תוקפים".

חרף מחדלי חקירה אלה, קובע בית-משפט קמא, שהונחה תשתית ראייתית מספקת, שדי בה כדי להוביל להרשעתו של המערער, ולא היה במחדלים, שצוינו לעיל, כדי לקפח את הגנתו של המערער. הראיה המרכזית, כך מסביר בית-משפט קמא, שתרמה להרשעתו של המערער הייתה סרטון הווידאו, שהוא עצמו צילם.

עוד העיר בית משפט קמא, שאם סבר המערער, שהשוטרת נופר יכולה הייתה לתרום בעדותה להגנתו, רשאי היה להזמינה כעדת הגנה, אך הוא נמנע מלעשות כן.

על-יסוד כל האמור, הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב-האישום, ואילו את הנאשמים מס' 2 ומס' 3 זיכה מחמת הספק.

כב. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ניתן גזר-דינו של בית-משפט קמא ביום 27.5.19.

בטיעונים לעונש הצביעה המשיבה על-כך, שמדובר בהפעלת כוח שרירותי בתוך תחנת משטרה מצד המערער כלפי המתלונן שהיה אזוק בידיו, ואין למתלונן כל אשם תורם לשימוש בכוח שהופעל כנגדו, אלא מדובר בגחמה רגעית ואכזרית מצד המערער.

כמו-כן, הדגישה המשיבה את העובדה, שהמערער ניצל לרעה את כוחו, וכן עמדה על פערי הכוחות בין הצדדים ואת הנזקים שנגרמו מביצוע העבירה, ושהיו צפויים להיגרם, שעה שהמתלונן נחבל בעינו, ובנקל עלול היה אף להיגרם נזק קשה לעין.

לטעמה של המשיבה, מתחם הענישה ההולם נע בין חודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הצביעה המשיבה על חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (2012), לרבות העובדה כי מדובר באירוע בודד מצד המערער, והנזק שנגרם למתלונן איננו מן החמורים ביותר, ולכן ביקשה למקם את עונשו של המערער בחלק הבינוני של המתחם ולהטיל עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

כג. סניגורו של המערער ציין, כי המערער ממשיך לטעון שהוא לא תקף את המתלונן.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה (כפי שנקבעו בהכרעת-הדין), ציין הסניגור, כי מדובר במכת אגרוף אחת.

הסניגור הגיש פסיקה, שמשקפת לטעמו את מדיניות הענישה ההולמת במקרים דומים, בהם ניהלו נאשמים הוכחות ולא נטלו אחריות על מעשיהם, כשהמתחמים נעו החל ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

בנוסף נטען, כי המערער כבן 34, משרת במשטרה מאז שנת 2008, מגיע ממשפחה נורמטיבית ותומכת, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, ולומד כיום לתואר ראשון במשפטים.

עוד ציין הסניגור, שהמערער שירת בצה"ל בתפקיד מתורגמן במחסום עזה בהתנדבות כשנה וחמישה חודשים, ונוכח רצונו להיות לוחם בחר לשרת כלוחם ראשון מבין העדה הנוצרית, ולפיכך שירת שנה ושמונה חודשים כדי לקבל תעודת לוחם.

המערער התגייס למשטרה בשנת 2008, לסיור, וכחמש שנים שירת כאופנוען.

לאחר הגשת כתב-האישום, המערער לא הושעה אלא עבר לשרת כיומנאי, ומשכורתו נפגעה משמעותית.

הסניגור הוסיף, שיש לשקול לקולא את העובדה שמדובר באירוע משנת 2012, וכן שהמערער לא נשפט מעולם, והוא נעדר כל עבר פלילי.

הסניגור הגיש גם מסמך של משאבי אנוש במשטרת ישראל, מיום 15.05.2012 בו צוין, שגם כשקיימת הרשעה, אין חובה לפטר את הנאשם מן השירות, אך חשוב הוא כיצד מתייחס בית המשפט לאירוע, מנקודת מבטו.

בנוסף, הגיש הסניגור גם מכתבי המלצה וביקש למקם את עונשו של המערער בתחתית מתחם הענישה שייקבע.

המערער עצמו פנה לבית-משפט קמא, וציין, כי הוא אינו מסכים עם הכרעת-הדין, וכי הוא לא ביצע את

כד. באשר לסוגיית אי-ההרשעה, והגם שהסניגור לא טען לביטול הרשעתו של המערער, ואולם המשיבה התייחסה לסוגיה בטיעוניה, ציין בית-משפט קמא, שמקרה זה אינו מתאים לביטול הרשעה, הואיל ומדובר בעבירה חמורה של ביצוע אלימות מצד המערער כלפי המתלונן, כשהלה אזוק וכבול ופער הכוחות בין הצדדים גבוה.

כה. בית-משפט קמא הפנה בגזר הדין לפסיקת בית-המשפט העליון באשר לחומרת עבירות אלימות המבוצעות על-ידי אנשי משטרה, תוך ניצול לרעה של הכוח המצוי בידם. בית-משפט עליון קבע בפסיקתו, שמדובר בתופעה חמורה שיש לעקרה מן השורש, וכן ציין בית-המשפט העליון את החשיבות שיש במיגור תופעת האלימות מצד שוטרים.

בית-משפט קמא עמד על-כך, שהמערער הוא המבצע הבלעדי של העבירה. למתלונן נגרם נזק לעינו השמאלית. בית-משפט קמא הוסיף, כי הנזק שיכול היה להיגרם ממעשה האלימות, עלול היה להיות חמור יותר, נוכח רגישות האזור הנפגע (עין). כמו-כן, נגרמו נזקים נוספים: פגיעה באמון הציבור במשטרה, ופגיעה בתדמיתם של השוטרים, שמצופה מהם שלא ישתמשו בסמכויותיהם לרעה.

עוד ציין בית-משפט קמא את פער הכוחות בין המערער המשמש כשוטר, לבין המתלונן שהיה עצור תחת חסותו והוסיף, שהמערער ניצל את הסמכויות שניתנו לו במסגרת תפקידו כשוטר ונקט באלימות קשה כלפי המתלונן, בתגובה לבקשתו של המתלונן כי ייאזק בנפרד ולא עם עצור נוסף.

כו. באשר למתחם הענישה ההולם, קבע בית-משפט קמא, כי מתחם זה נע בין חודשיים מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

במקביל, הביא בית-משפט קמא בחשבון, שהרשעתו של המערער בנסיבות עבודתו במשטרה ולימודיו (משפטים), עלולה לפגוע בו ובמקור פרנסתו. אמנם, המערער לא הושעה מעבודתו במשטרה, אך מאז הגשת כתב-האישום הועבר לתפקיד יומנאי, ועתידו במשטרה, עקב הרשעתו וגזר-דינו, טרם הוכרע.

בית משפט קמא ציין, שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו, ניהל את ההליך המשפטי עד תום, וגם כיום אינו מודה במעשים בהם הורשע.

יחד עם זאת, יש להביא בחשבון את תרומתו של המערער לחברה. המערער הגיע לשירות הצבאי כדי לשמש כמתורגמן, וביצע שירות זה בהתנדבות. את שירותו במשטרה החל המערער לפני כ-10 שנים, ומן התיעוד שהוגש לבית-משפט קמא עולה, שהמערער הוא שוטר מצטיין ומקצועי.

כמו-כן, כך העיר בית-משפט קמא, יש ליתן משקל משמעותי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (2012), משמע, לפני כ-7 שנים, וכתב האישום הוגש כ-5 שנים לאחר ביצוע העבירה.

עוד יש להביא בחשבון, שהמערער נעדר עבר פלילי.

המערער, כך ציין בית משפט קמא, ניצל את מעמדו וכוחו כשוטר כלפי המתלונן, שהיה עצור תחת חסותו, ופעל באלימות וללא רסן, הפגין חוסר שליטה בסיטואציות בהן נתקלים שוטרים חדשות לבקרים. נקיטת אלימות מהווה, כך הדגיש בית-משפט קמא, חציה של קו אדום מן ההתנהגות המצופה משוטר בשטח, ובמהלך תפקידו.

כמו-כן, הביא בית-משפט קמא בחשבון, שעד היום לא נטל המערער אחריות למעשיו, והוסיף, שבהטלת עונש על שוטר שהפגין התנהגות אלימה, בלתי-מרוסנת ופורצת גבולות, קיימת חשיבות להעברת מסר ברור, חד ותקיף, כי מקום בו שוטר יפעל באלימות כלפי אזרח, ובפרט אזרח הנתון במעצר, כשהוא אזוק וחוסר אונים, יהא לכך מחיר עונשי.

לצד זאת, הביא בית-משפט קמא בחשבון שיקולים לקולא, ובהם: תרומתו רבת השנים של המערער לחברה, הן בשירותו הצבאי אותו ביצע בהתנדבות, והן בשירותו המשטרתי, כשהתיעוד שהוגש מעיד על שירותו המקצועי וכישוריו.

בית-משפט קמא אף התחשב בעובדה שהמערער נטול עבר פלילי, וכן התחשב בשיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום (5 שנים לאחר העבירה), והעובדה שכיום חלפו 7 שנים מאז העבירה.

בנוסף ציין בית-משפט קמא, שהרשעתו של המערער עלולה להוות גורם חוסם באשר להמשך שירותו במשטרה, בכפוף להחלטת הגורמים המשמעותיים במשטרה. גם עצם התנהלות ההליך הפלילי כנגד המערער, מזה תקופה לא מבוטלת, מהווה רכיב מרתיע משמעותי.

על יסוד כל האמור לעיל, הטיל בית-משפט קמא על המערער את העונשים שפירטנו בפתח דברינו.

כז. המערער ממאן להשלים עם הרשעתו, ולחלופין, טוען שהרשעתו בסעיף 382 של חוק העונשין בטעות יסודה, ולחלופי חלופין, טוען הוא גם כנגד חומרת העונש.

המערער חוזר על כל הטענות אותן העלה בפני בית משפט קמא ומדגיש, באשר להרשעתו, שקיימות ראיות חיצוניות מזכות חד-משמעיות, המוכיחות כי המתלונן לא הוכה על-ידי המערער. לטעמו, שגה בית-משפט קמא משקבע, כי הוכח ברמה הנדרשת בפלילים שהמערער הוא זה שתקף את המתלונן, וגרם לו סימני חבלה מעל עינו השמאלית.

המערער מצביע על ראיה מזכה - העדר חבלה בעינו של המתלונן בשעת בדיקתו בבית המעצר קישון בתאריך

19/7/12 בשעה 05:00, כעולה מן הדו"ח הרפואי של ד"ר מיישלוס.

המערער מציין, כי ד"ר מיישלוס, שהייתה במועד הרלוונטי רופאה תורנית בבית המעצר קישון, הגישה את הדו"ח הרפואי שהיא ערכה, ולמרות שהיא נחקרה על-ידי שני פרקליטים מטעם המשיבה, לא הוכח שהיא לא ביצעה את עבודתה נאמנה או "פספסה" בשוגג. אדרבא, עדותה הייתה, כך טוען הסניגור, אמינה, רצופה, והגיונית. היא ענתה באריכות לכל השאלות שנשאלה, והעידה, כי לא הבחינה פגיעה בעינו של המתלונן, כשבדקה אותו בכניסה לבית המעצר קישון.

הסניגור מפנה גם לעדות מי שהיה מנהל המרפאה בבית המעצר קישון, מקס אזראן, ומציין שעדותו הייתה אמינה, רצופה והגיונית. הוא השיב לכל השאלות שהוצגו לו, וכן למספר שאלות שנשאלו על-ידי בית-המשפט. לדברי הסניגור, עדותו חיזקה את עדות הרופאה.

לנוכח האמור, נטען בערעור, שהמתלונן הגיע לבית המעצר קישון ללא סימני חבלה בפניו, ואף לא טען בפני הצוות בבית המעצר קישון, כי הותקף טרם הגעתו לבית המעצר.

כח. עוד מדגיש ב"כ המערער, כי שגה בית-משפט קמא משקבע בעמ' 19 להכרעת-הדין, שלא היה במחדלי החקירה כדי לקפח את הגנת הנאשמים או לפגוע ביכולתם להציג את גרסתם. לטעמו של הסניגור מחדלי החקירה החמורים פגעו בהגנתו של המערער והיה מקום לזכותו.

עוד נטען בערעור, כי השוטרת נופר, שנכחה אף היא באירוע, בנוסף לשלושת הנאשמים, כן נחקרה על-ידי מח"ש, והודעתה מצויה בחומר החקירה אשר בתיק, אך נוכח גרסתה המזכה, בחרו מח"ש שלא לצרף אותה לרשימת עדי התביעה.

אמנם, בית-משפט קמא ציין בהכרעת-הדין, שלא הייתה מניעה שהמערער יזמן את השוטרת נופר כעדת הגנה, ואולם הסניגור סבור, כי בית-משפט קמא ניסה לפתור את הנושא בהעבירו את הנטל לפתחה של ההגנה, בניגוד לחוק, לפסיקה, ולהגיון.

כמו-כן נטען, כי קביעתו של בית-משפט קמא מתבססת כמעט כולה על הסרטון, כשלטעמה של ההגנה, וגם מצפיה של הנאשמים, באי-כוחם, וכן רופאת שב"ס, לא ניתן להגיע למסקנה חד-משמעית על-פי צילום זה, וכי מסיבות שאינן מוצדקות החליט בית משפט קמא שלא לקבל את עדות הרופאה ומנהל המרפאה למרות היותם עדים אוביקטיביים.

הסניגור מדגיש, כי מנהל המרפאה העיד בעמ' 43 לפרוט', שעצור שנקלט בבית המעצר, עובר דרך הרישום, שם מצלמים אותו צילום צבעוני. לטעמה של ההגנה בית-משפט קמא התעלם מכך, הגם שהחוקר יכול היה לקבל את התמונה הצבעונית שנעשתה עם קליטתו של המתלונן בבית המעצר, ואילו כך נעשה, לא היה צורך להמשיך את ההליך, והאמת הייתה יוצאת לאור.

כט. הסניגור תוהה, כיצד קבע בית-משפט קמא קביעה החלטית חד-משמעית שהסרטון מראה את החבלה בזמן אמת (שטף דם תת-עורי בהתהוות), בשעה שלטעמה של ההגנה לא ניתן לראות כל סימן בסרטון, ומדובר בצילום באיכות ירודה, ולא ניתן לקבוע קביעות חד-משמעיות, ולכל היותר ניתן לומר, כפי שהעידה ד"ר מיישלוס, שאולי בזווית מסוימת ניתן לראות פס של אדמומיות, וכאשר מדובר ב"אולי", אין המדובר בעובדה שעל בסיסה ניתן להרשיע. הסניגור מדגיש עוד, שהרופאה, ד"ר מיישלוס, ישבה פנים אל פנים מול המערער, כ-6 שעות לאחר האירוע ולא הבחינה בחבלה, הגם שהסבירה שלא ייתכן שלאחר 3 שעות לא יבחינו בהמטומה, ומכאן שלא הוכח שהמערער הוכה על ידי המערער אלא שהמתלונן הוכה/נפגע/פגע בעצמו לאחר ביקורו במרפאת בית המעצר קישון.

ל. עוד טוען הסניגור, כי בית-משפט קמא זיכה את שני הנאשמים הנוספים, ועיקר הזיכוי, כך נטען, מתבסס על-כך שהמתלונן סיפר לעורך-דינו שהותקף על-ידי שוטר אחד בלבד.

תוהה הסניגור, מדוע שיקר המתלונן במח"ש ובבית-המשפט? וכמו כן שואל הסניגור:

כאשר בית-המשפט אינו מאמין למתלונן בנקודה מרכזית, האם ניתן להרשיע על בסיס אותה תלונה (שאיננה אמת) נאשם אחר, ולקבוע את מהימנותו של המתלונן?

כמו-כן מעיר הסניגור, שבהכרעת-הדין נמנע בית-משפט קמא מלקבוע שעדות המתלונן היא מהימנה, בשעה שלטעמו של הסניגור עדות המתלונן שקרית ומתחילתה עד סופה.

לא. באשר למיקום התקיפה על-ידי הנאשמים מס' 2 ומס' 3, מצביע הסניגור על-כך שבעמ' 5 לפרוט', העיד המתלונן, שבין הכניסה לגשר, לבין אמצע הגשר, חברו כמה שוטרים שנתנו לו מכות, ואילו בעמ' 15 לפרוט' העיד, שהוא קיבל את המכות לפני הכניסה לגשר, ובאמצע הגשר. ובהודעתו במח"ש מסר: **"ושאר המכות היו בגשר המעבר"**, ואילו מצפיה בסרטון עולה, שעל הגשר לא הייתה כל אלימות.

בנוסף, מצביע הסניגור על-כך שלעו"ד שגיא מלח מסר המתלונן, כי הותקף על-ידי שוטר אחד בלבד, בעוד שבתלונתו במח"ש ובעדותו בבית-המשפט העיד המתלונן שהוא קיבל "כאפות" לפנים מן הנאשם מס' 3, וכן שקיבל מן הנאשם מס' 2 בעיטות נמרצות (עמ' 5 לפרוט').

כמו-כן נטען שנפלו סתירות באשר למספר המכות שספג המתלונן מן המערער. החבלות להן טוען המערער ("חבלה בשוק ימין, הצלפות כאלה") אינן מתאימות לתיאור התקיפה.

גם לגבי זמן ההתרחשות האירוע, כך נטען, אין המערער אומר אמת.

לב. באשר לעדותו של המערער, טוען הסניגור, שהמערער הכחיש את החשדות נגדו בצורה עקבית, ועדותו הייתה אמינה, רצופה והגיונית, ומה גם שהסרטון מוכיח, לטעמו של הסניגור, שהמתלונן אינו דובר אמת.

אמנם, כך מציין הסניגור, בדרך-כלל, לא יתערב בית-משפט של ערעור בממצאי עובדה, ואולם הסניגור סבור, כי המקרה שבפנינו הוא מאותם מקרים בהם יש מקום לבדיקה נוספת של הראיות, נוכח התעלמות מחלק מן הראיות, וכן נוכח העובדה, שלטעמו, בית-משפט קמא הסיק מסקנות שאינן עולות בקנה אחד עם הראיות.

הסניגור מפנה בעניין זה לדברי כב' השופטת (כתוארה אז) א. חיות, ב-ע"פ 895/04 פלוני נ' מדינת-ישראל. (13.09.2004) פסקה 4.

לג. לחלופין, טוען המערער, ששגה בית-משפט קמא, משהרשעו בעבירה לפי סעיף 382 של חוק העונשין, דהיינו - תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, שכן בעניינינו שני הנאשמים הנוספים זוכו, ולפי התיאור בכתב-האישום, מדובר בתקיפה בודדת, ולא בצוותא, ולכן גם אם יש להשאיר בעינה את הרשעתו של המערער, הרי סעיף העבירה הנכון הוא סעיף 380 של חוק העונשין.

לד. לחלופי חילופין, מוגש הערעור על חומרת העונש. לטעמו של המערער, העונש שהוטל עליו חמור במידה קיצונית בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, והיותו נעדר עבר פלילי. בית-משפט קמא, כך נטען, התעלם כמעט לחלוטין מן הנסיבות המקלות וכן מן העובדה שחלפו למעלה מ-7 שנים מאז האירוע, שבמהלכן המשיך המערער לעבוד כשוטר, ולא הופעל נגדו כל צעד משמעותי. יתר על כן, הטלת עונש מאסר על שוטר היא בבחינת עונש כפול, הואיל ועונש כזה מוביל לפיטוריו של המערער מן המשטרה.

לטענת ההגנה, מתחם הענישה ההולם בעבירות מסוג זה מתחיל במאסר על-תנאי (ולא בחודשיים מאסר בפועל כפי שקבע בית-משפט קמא), וכמו-כן, מהווה גזר-הדין, לטעמו של הסניגור, פגיעה בכלל של מתן הזדמנות לאדם המועד פעם ראשונה.

לה. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 19.9.2019, אישרה באת-כוח המדינה כי אכן הרשעתו של המערער היא אך ורק לפי סעיף 380 של חוק העונשין (ולא סעיף 382, כפי שקבע בית-משפט קמא).

ב"כ המערער חזר על הטענות כפי שפורטו שהודעת הערעור המנומקת.

במהלך הדיון שאלנו את הפרקליטה בעניין התמונה שצולמה, כשהגיע המתלונן לבית המעצר, והערנו, שיש להניח שהתמונה שמורה במחשב. הפרקליטה ציינה, שאין היא יודעת לומר האם שמורה התמונה במחשב או לא, ואולם עובדתית התמונה לא נתפסה, וכדבריה: "**ולא נעשה ניסיון לתפוס אותה**" (עמ' 2 לפרוט' ש' 16), אך הוסיפה, שנכון היה לתפוס את התמונה (עמ' 2 לפרוט' ש' 20).

הסניגור המשיך בטיעונו וציין, כי בשלב קליטתו של המתלונן במתקן המעצר, הוא פגש מספר רב של אנשים עד

שהגיע לרופאה, ובכלל זה גם את הקב"ט והעובדת הסוציאלית, ויש להניח שאם איש מהם לא כתב שהמתלונן חבול, כי אז הוא אכן לא היה חבול.

באשר לשאלה האם אכן רואים סימן של אדמומיות באזור העין בסרטון, ציין הסניגור שהרופאה, שהיא רופאה ממשלתית שאין לה כל אינטרס, אמרה, לאחר שנחקרה בבית-המשפט על-ידי שני פרקליטים, ש: "**אולי בזווית מסוימת זה אפשרי**" (עמ' 2 לפרוט' ש' 34).

כמו-כן הוסיף הסניגור, שמדובר במצלמת עט ובאיכות לא הכי ברורה. לטענת הסניגור, אם הרופאה, שזה המקצוע שלה, אמרה: "**אולי**", כיצד זה קובע בית-המשפט שהוא רואה סימן?

עוד טען הסניגור, כי מדובר במתלונן בעייתי, שהרי שני הנאשמים האחרים זוכו. עוד העיר, שגם לא הייתה למערער סיבה להכות את המתלונן, הואיל וכל יום המערער מוביל עצורים במהלך עבודתו, לא היה דין ודברים בינו לבין המתלונן, ולא הייתה העלבה של השוטר. לטענת הסניגור: "**כל התיק הזה בנוי על האפשרות שיכול להיות שיש מכה ויכול להיות שאין**" (עמ' 3 לפרוט', ש' 14-13).

לו. הפרקליטה טענה בפנינו, שלמעט ביטול ההרשעה בסעיף 382, אין להתערב, לא בהכרעת-הדין, ולא בגזר-הדין. הכרעת-הדין איננה קצרה, והיא מורכבת מהרבה נדבכים, ואין הצדקה להתערב בממצאי המהימנות, ולא במארג הראייתי.

עוד ציינה הפרקליטה, שבית-משפט קמא התייחס למהימנות המתלונן.

באשר לנאשמים מס' 2 ומס' 3 העירה הפרקליטה, שבית-משפט קמא זיכה אותם מחמת הספק, הואיל והתשתית הראייתית אינה מספקת להרשעתם, נוכח העדר תימוכין חיצוניים.

עוד ציינה, כי בית-משפט קמא ראה את המתלונן, ושמע את חקירתו הנגדית.

המתלונן הוא זה שחוזה את האירוע, ובית-משפט קמא האמין לו לגבי חלק זה של האירוע.

כמו-כן הוסיפה, שבית-משפט קמא בחן את מהימנותו של המערער, והתרשם שהוא איננו מהימן, וכידוע לערכאה הדיונית יש יתרון באשר לממצאי המהימנות.

באשר לעדות הרופאה, ציינה הפרקליטה, כי זו אינה מתייחסת לאירוע הקונקרטי, משום שהיא אינה זוכרת את המקרה.

הרופאה ציינה, שאם עצור מתלונן, או אם היא מבחינה בחבלה שקיימת אצל עצור, היא מתייחסת ומציינת זאת.

ואולם, דבריה של הרופאה בעדותה הם בגדר עדות סברה או עדות על מה שקורה בדרך כלל.

יתכן שהרופאה לא הבחינה בחבלות אצל המתלונן, וגם אין ספק שהמתלונן לא טען בפניה שיש לו חבלות.

יש להניח שאילו היה המתלונן טוען בפניה על חבלות, היא הייתה רושמת זאת.

האדם הראשון שהמתלונן רואה ובוטח בו הוא לא אדם מתוך המערכת, אלא זה הסניגור, עו"ד מלח, אותו הוא רואה בשעה 8:00 בוקר, כ-3 שעות לאחר בדיקת הרופאה, ובפגישה עם הסניגור מספר לו מיד המערער על האירוע.

עו"ד מלח, סניגורו של המתלונן, ראה את החבלה כחבלה שנחזית לעין, והוא היה האדם הראשון שהמתלונן היה פתוח לספר לו.

עוד טוענת הפרקליטה, שגם בסרטון שצילם המערער נשמע המתלונן מתייחס לחבלה בו, ואומר: "**אתה היכית אותי בראש**", ו**שהוא ילך עם זה לבית-משפט...**" (עמ' 4 לפרוט', בדיון בפנינו, ש' 25).

הפרקליטה הוסיפה, שבית-משפט קמא התייחס לקיומם של מחדלי חקירה, אך קבע שלמרות זאת הוכחה אשמתו של המערער מעבר לספר סביר, ואין להתערב בכך.

הפרקליטה אישרה, שכתב-האישום הוגש בתיק זה בעקבות ערר שהוגש לאחר שהתיק נסגר קודם לכן, ומח"ש נמנעו מלבצע השלמות חקירה כדי שלא תועלה טענה של מקצה שיפורים.

לז. בתגובתו, התייחס הסניגור לכך שהפרקליטה טענה, כי האדם הראשון שהמתלונן ראה מחוץ למערכת הוא סניגורו עו"ד שגיא מלח, וכי לסניגורו הוא סיפר את האמת, ואולם, כך טוען הסניגור, מהראיות עולה, שלעו"ד מלח סיפר המתלונן על שוטר אחד שתקף אותו, ואילו כאשר נחקר במח"ש סיפר המתלונן על שלושה שתקפו אותו.

המערער, בתום טיעוניהם של ב"כ הצדדים פנה אלינו, וסיפר על מקרה אחר שקרה לו כשוטר בשנת 2013, שבעקבותיו התלוננו כנגדו במח"ש, והתיק נסגר, והוחלט אז שהוא פעל לפי החוק. את המכתב (סומן "א") על-כך הגיש לעיוננו. כמו-כן הוסיף המערער, שלא יתכן שהוא יתקוף עצור שביקש ממנו להוריד את האזיקים.

לח. בהחלטתנו בתום ישיבת 19.09.2019, הורינו לפרקליטה להגיש את תמליל הדברים שנאמרו בסרטון, וכן להודיענו האם נמצאת תמונתו של המתלונן, ולעדכן אותנו בשאלה האם ניתן לשפר את איכות הסרטון.

ביום 6.10.19 הגישה לנו הפרקליטה את התמליל ודו"ח הצפייה בסרטון, בצינה, שהם חלק מתיק החקירה.

להודעה זו מצורף מזכר בן כ-4 עמודים, שנעשה על-ידי החוקר יניב גרינברג מיום 16.10.12, שכותרתו: "דו"ח צפייה - סרטון ממצלמת עט של רוי זכנון", ובו פירוט מה שרואים בזמן הצפייה בסרטון, וכמו כן את שנאמר על-ידי המעורבים בהתרחשות נשוא הדין.

ביום 10.10.19 הגישה הפרקליטה הודעה נוספת על-כך שצוות החקירה ביקש, לפי החלטתנו, לבדוק האם צולם המתלונן ביום האירוע -19.7.12. משב"ס נמסר, שהתמונה אשר מופיעה על מסמכי הקליטה והמסמכים הרפואיים של המערער במתקן המעצר, היא מתאריך מאוחר יותר - 20.5.15. צילום נוסף של המערער שברשות שב"ס הוא מיום 9.4.12, משמע, כשלושה חודשים לפני האירוע.

החוקר שהתבקש לערוך את הבירור כתב בסעיף 5 של המזכר מיום 7.10.19:

"אמנם לא קיבלתי מגלית תשובה שחור על גבי לבן אם יש או אין לשב"ס תמונות של מיכאל גוטמן מיום 19.7.12". (הערה שלנו צ"ל: לאוניד גוטמן).

ביום 23.10.19 הודיעה לנו הפרקליטה, שהיא קיבלה לידיה את הסרטון לאחר שעבר עיבוד במעבדה לראייה דיגיטלית. לפיכך, צפינו בסרטון פעם נוספת.

באשר לתמונתו של המתלונן מיום האירוע, הודיעה הפרקליטה, שנמסר לה משב"ס, שאין תמונה של המתלונן מיום האירוע, עובר לקליטתו במתקן המעצר של שב"ס.

לט. הסניגור הגיב ביום 31.10.19.

באשר לתמונה מיום האירוע (19.7.12), מבית המעצר קישון, העיר הסניגור, שלא צורף כל מסמך של חוקר מח"ש בנוגע לניסיון לאתר את התמונה, שכן החוקר עאמר מוכתר, מיום 7.10.19, ציין במזכר, שהוא לא קיבל תשובה שחור על גבי לבן אם יש או אין לשב"ס תמונות של המתלונן מיום האירוע.

במסמך נוסף של אותו חוקר מיום 7.10.19, הוא מציין, שקיימות שתי תמונות של המתלונן מיום 9.4.12 ומיום 20.5.15, משמע, כך טוען הסניגור, כפי שהסבירו רופאת שב"ס והאחראי על המרפאה: כל עצור מצולם בכניסתו לבית המעצר בקישון.

תוהו הסניגור: מדוע לא קיימת תמונה מתאריך 19.7.12? האם היא נמחקה מן המערכת? אם לא צולם המערער, בניגוד להנחיות, מדוע? או שמא הוכה המתלונן על-ידי סוהר לאחר שנבדק על-ידי הרופאה, ולכן לא צולם?

מכל מקום, כך מציין הסניגור, אין הסבר לשאלה שהוצגה על-ידי בית-המשפט לגבי תמונתו של המתלונן ממועד קליטתו בבית המעצר קישון.

עצם העובדה שבדיקה כזו לא נערכה לפני 7 שנים על-ידי חוקר מח"ש, מחזקת, לטעמו של הסניגור את טענת המערער בדבר מחדל חקירה חמור.

באשר לתקליטור ולתמלול, טוען הסניגור, שהתנהגותו של המערער מעידה כי הוא לא ביצע כל עבירה. מתוך שילוב של צפייה בסרטון והתמלול, נראה המערער מתנהג בצורה טבעית, רגוע, לא מתלהם, ומציע למתלונן עזרה לקחת אותו לבית-החולים, ומצלם אותו, כולל תקריבים. המערער אף נשמע אומר, שהמתלונן "עושה הצגה".

עוד טוען הסניגור, שהחבלות שהוצגו בבית המשפט אינן תואמות את תיאור התקיפה על ידי המתלונן בסרטון, הואיל ולא נראית חבלה המתאימה לתיאור החבלות של המתלונן, ובתמונת תקריב של המתלונן בסוף הסרטון, נראה, כי למתלונן יש מסביב לשתי העיניים צבע שחור, ואין כל אדמומיות בעין שמאל.

לבסוף טוען הסניגור, כי לפי הסרטון לא מתרחש על הגשר כל אירוע אלימות.

עד כאן טיעוני הצדדים.

מ. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום, לפרוטוקול העדויות שנפרשו בפני בית משפט קמא, למוצגים השונים שהוגשו, לרבות צפייה בסרטון ובדו"ח הצפייה והתמלול, הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא, הודעת הערעור, טיעוניהם של באי כח הצדדים בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 19.9.19, הודעות ב"כ המשיבה מיום 6.10.19, 10.10.19 ו- 23.10.19, ותגובת הסניגור מיום 31.10.19, הגענו לכלל מסקנה לפיה יש לדחות את ערעורו של המערער על הרשעתו, פרט לכך שיש לבטל את ההרשעה לפי סעיף 382 של חוק העונשין, אך להותיר בעינה את ההרשעה לפי סעיף 380 של החוק (תקיפה הגורמת חבלה של ממש).

באשר לגזר הדין הגענו לכלל מסקנה שיש מקום, בנסיבות העניין, להקל במידה מסוימת, כפי שנציין להלן.

מא. צפינו בסרטון, עיינו בדו"ח הצפייה בסרטון (מיום 16.10.12), וכן עיינו בפרוטוקול העדויות שנשמעו בהרחבה בפני בית משפט קמא, ונתנו דעתנו לכל הטענות המפורטות, בכתב ובעל פה, שהעלה הסניגור כנגד הקביעות והמסקנות של בית משפט קמא בהכרעת הדין, אך לא שוכנענו כי נפל פגם בקביעותיו ומסקנותיו של בית משפט קמא.

כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לה היה היתרון להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדויות שהובאו בפניה, ובענייננו, קבע בית משפט קמא לגבי המערער כי: **"עדותו המתכחשת לא הותירה עליי רושם מהימן, התרשמתי מעדות**

מגמתית, בעייתית, שאין היא משקפת את האירוע כהוייתו" (עמ' 16 של הכרעת הדין).

אכן, קיימים יוצאים מן הכלל, דהיינו, מקרים בהם ערכאת הערעור מתערבת בקביעותיה של הערכאה הדיונית, אך לא זה המקרה שבפנינו, מקום בו צפה בית משפט קמא בסרטון יותר מאשר פעם אחת, סקר בהרחבה את העדויות אשר נשמעו בפניו, ניתח בהכרעת הדין את הראיות, ונימק את מסקנותיו.

כאמור, לא ראינו הצדקה להתערב בקביעותיו ומסקנותיו של בית משפט קמא.

רואים אנו לנכון להפנות לע"פ 9352/99 מורד יומטוביאן נגד מדינת ישראל, פ"ד נ"ד (4) 632, בעמ' 643 (דעת הרוב מפי כב' השופט (בדימוס) י' זמיר):

"ההלכה היא שהביקורת של בית-משפט לערעורים על מימצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית הינה מצומצמת ביותר, והיא מצומצמת עוד יותר לגבי מימצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית על יסוד התרשמות ישירה מן העדים. הלכה זאת נקבעה בבית-משפט זה כבר בימים ראשונים. ראו: ע"פ 20/49 האדי נ' היועץ המשפטי לממשלה [3], בעמ' 52; ע"פ 125/50 יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי [4], בעמ' 519-520, 560-561. היא נשנתה, מאז ועד היום, בפסקי-דין רבים מספור. ראו, לדוגמה: ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 436-437; ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל [6], בעמ' 684; ע"פ 117/00 מדינת ישראל נ' פלוני [7], בעמ' 420-421. אף אין היא מיוחדת לישראל, אלא מקובלת היא גם בשיטות משפט אחרות הדומות לשיטה הנוהגת בישראל. בע"פ 125/50 [4] (לעיל) הוצגה ההלכה בלשונו של השופט זילברג, כך (בעמ' 560-561):

"אין בית-המשפט לערעורים בודק מחדש את צדקתו או רשעתו של הנאשם, הוא בודק את - כשרותו או פסלותו של פסק הדין... בית-המשפט לערעורים לא יסתור מסקנה שהוסקה מעובדות שהוכחו כחוק... אלא אם כן שוכנע, כי הסקת המסקנה היא על ידי בית-המשפט דלמטה היתה, מבחינה הגיונית, פסולה בתכלית. 'פסולה בתכלית' מבחינה הגיונית, פירושה: מסקנה חסרת שחר, אבסורד לכל, ולא כאשר היא רק 'אינה נראית' לשופטי בית-המשפט לערעורים".

והשופט קדמי אמר בע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל [8], בעמ' 206-207:

"מהימנות ומשקל ראייתי נתונים לשיקול-דעתה של הערכאה הדיונית על-פי התרשמותה... ועל רקע מכלול הראיות שנפרסו לפניו; ומירווח התערבותה של ערכאת הערעור בתחום זה מצומצם לחריגים וליוצאים מן הכלל בלבד".

עוד ציין כב' השופט (בדימוס) י' זמיר, שם, בעמ' 644:

"סימני אמת שיש בהם כדי להשפיע על בית-המשפט, כשהוא קובע את המימצאים העובדתיים, לא תמיד הם באים לידי ביטוי, ומכל מקום הם אינם באים לידי ביטוי מלא בפרוטוקול של המשפט. לפיכך ההתרשמות הישירה של בית-המשפט הרואה ושומע את העדים היא יתרון על פני ההתרשמות העקיפה של בית-המשפט לערעורים, שרק קורא את העדויות".

מב. תמימדיעים אנו עם בית משפט קמא, כי יש בסרטון שאותו צילם המערער במצלמת העט חיזוק כבד משקל לגרסתו של המתלונן. בסרטון ניתן להבחין באדמומיות באזור עין שמאל של המתלונן, כך גם עולה מדו"ח הצפייה בסרטון (16.10.12) שם צוין בסעיף 2 (ב): **"רואים אדמומיות מסביב לעינו השמאלית",** וכן בסעיף 2 (ט"ו): **"ושוב ניתן להבחין בבירור באדמומיות מסביב לעינו השמאלית".**

יובהר, שאין הסרטון מתעד את האירוע בשלמותו אלא את האירוע החל מן השלב שבו המתלונן כבר היה שרוע על הרצפה, והשוטרים והעצירים שהקיפו אותו ביקשו שיקום על רגליו ובפועל גם הקימו אותו על רגליו.

באשר למניע של המערער לצילום הסרטון, טען המערער בעדותו לפני בית משפט קמא, עמ' 47-48 לפרוט':

"המתלונן היה ברצפה, ראיתי שהוא ברצפה, ישר הוצאתי מצלמה, הרגשתי שיש פה משחק או משהו, התחלתי לצלם, משם ועד למז"פ...."

בית משפט קמא דחה את הסברו זה של המערער וציון, שהמערער הוציא את המצלמה כדי לנסות ולגונן על עצמו (עמ' 16 להכרעת הדין), ואולם, יהא המניע של המערער אשר יהא, החשוב והמכריע הוא הממצאים העולים מתוך העיון בסרטון זה.

אנו גם מפנים לאמור בסעיף 2 (ג) של דו"ח הצפייה, כאשר המתלונן קורא **"נתנו לי בוקס לראש"**. אחד מן העומדים במקום (המכונה בדו"ח "הצועק"), שואל: **"מי נתן לך בוקס בראש?",** ובתגובה לכך, כך צוין בדו"ח: **"המתלונן מצביע אל מישהו ואומר "הוא משמאל", (הוא אינו מביט אל עבר המצלמה אבל נראה כאילו הוא מצביע אל עבר המיקום ממנו הוא מצולם) ..."**

מג. הסנגור כופר בכך שנראית אדמומיות באזור העין, אך נצוין, שעדת ההגנה, הרופאה ד"ר מיישלוס, צפתה בסרטון במהלך עדותה בבית המשפט (עמ' 42-43 לפרוט') ותחילה אמרה שאינה מבחינה באדמומיות, ואולם, בעמ' 43 רישא לפרוט', היא העידה כך:

"ש. אני לא שואל על הנפיחות, אני שואל על אדמומיות.

ת. אני לא רואה. אולי בזווית מסוימת ניתן לראות פס של אדמומיות.

ש. ופס כזה היית כותבת?

ת. בוודאי. אם יש אדמומיות הייתי מיד רושמת". (ההדגשה שלנו) .

ד"ר מיישלוס העידה בעמ' 38 לפרוט', ולאחר שנשאלה על ידי בית המשפט, האם יתכן מצב שהמתלונן נחבל בפניו, אך משום שהמכה הייתה טרייה, וההמטומה הייתה טרייה, לא ראו זאת מיד על פניו ורק לאחר מכן זה "הבשיל" ואז ראו סימן, השיבה :

"שאם זה הייתה מכה חזקה, (צ"ל כנראה: חלשה?) אז יתכן שלא היו רואים ישר סימן, אבל אם זה מכה חזקה מיד רואים סימן, ואחרי שעתיים שלוש רואים בוודאות את השטף דם, ובכל מקרה סביר היה שהוא יגיד לי "נתנו לי מכה בפנים", או "קיבלתי מכה בפנים", וגם בצילום בתמונה, ואם לא לי, לחובש ואם לא לחובש אז לעובדת סוציאלית או לקצין מודיעין".

מד. הדו"ח הרפואי נרשם על ידי ד"ר מיישלוס בערך בשעה 05:00 בבוקר של 19.7.12, כארבע - חמש שעות לאחר האירוע, הואיל ואין נתון מדויק לגבי שעת האירוע.

מהודעתו של המתלונן במח"ש (נ/1) עולה, כי לטענתו האירוע היה בין 23:00 של 18.7.12 לבין 02:00 של 19.7.12 (אך כעולה מעדותו לא היה ברשותו שעון).

מתלונת הסניגור עו"ד מלח למח"ש מיום 19.7.12 עולה, כי האירוע היה בין 00:20 לבין 01:00, ולפי הודעתו במח"ש (ת/23) היה האירוע בין חצות לשתיים לפנות בוקר.

אם ד"ר מיישלוס ציינה בעדותה שלאחר שעתיים - שלוש רואים בוודאות את ההמטומה, הרי ניתן היה להבחין בה כשנבדק המתלונן במרפאת מתקן המעצר, אולם, עובדה היא שבדו"ח הרפואי שנרשם צוין: **"בבדיקה כללית נוכחית ללא סימני מצוקה גופנית או נפשית"**. לגבי פניו של המתלונן נרשם שהן סימטריות, וכי המצב הכללי משיע רצון, זאת, חרף העובדה, שבסרטון שצולם מספר שעות קודם לכן, ניתן להבחין באדמומיות בעין, ובצילום שערך הסניגור עו"ד מלח בין 08:30 ל- 09:30 של 19.7.12 כשהובא המתלונן לבית המשפט, ניתן להבחין בבירור בהמטומה באזור עין שמאל של המתלונן.

מנהל המרפאה בבית המעצר קישון (שלא טיפל אישית במתלונן, אך מסר עדות לגבי הנוהל במרפאה זו) ציין, שעציר שנקלט בבית המעצר עובר דרך הרישום שם מצלמים אותו וקולטים אותו (אך נעיר שבענייננו לא אותרה תמונתו של המתלונן מאותו תאריך), ולאחר מכן עובר הוא דרך קצין המודיעין, ובהמשך מגיע הוא לחובש ולאחר מכן לרופא של המתקן, וכאשר מזהים חבלה שואלים את העציר ממה זה קרה, ולאחר מכן מתעדים ומצלמים.

בית משפט קמא נתן את דעתו לעדויות אלה שמטעם ההגנה, וציין, כי הוא מתקשה לקבל את טענות הרופאה

והחובש על-כך שלא הבחינו בחבלה המתנוססת על פניו של המתלונן והוסיף:

"אך ההסבר לכך, הוא לטעמי די פשוט - המתלונן לא הלין במתקן המעצר בפני השניים על חבלותיו, והדבר עלה מחקירתו במח"ש ובעדותו.

יתכן שהמתלונן נמנע מכך משום שהיה פגוע ובחשדנותו הוא תפס את מתקן המעצר וגורמיו כ"אותה מערכת" שקודם לכן, כמה מאנשיה, התנכלו לו או משום שהמתין, ורצה להעלות זאת בפני גורמים, שנתפסו בעיניו כאובייקטיביים יותר, וברי סמכות לפעול בעניין, כדוגמת הסנגור ובית המשפט". (עמ' 18 להכרעת הדין).

בהתייחס לשאלה מדוע לא פנה המתלונן למישהו במשטרה או בשב"ס, או כל גורם אחר, והתלונן על האלימות כלפיו, השיב המתלונן בהודעתו במח"ש, בעמ' 4:

"לא אמרתי לשום גורם עד שהגעתי לבית משפט, לא אמרתי כי לא חשבתי שזה יתרום לי לא חשבתי שיעשו עם זה משהו". (הדגשה שלנו).

ואולם, לטעמנו, אכן בצדק קבע בית משפט קמא, בעמ' 18 סיפא להכרעת הדין, שאין בשתיקתו של המתלונן ובכבישת הדברים כדי לחפות על הממצא הברור של החבלה בעין, הן כפי שרואים בסרטון, והן כפי שצולמה בבוקר יום המחרת בבית המשפט על ידי הסניגור עו"ד מלח.

מה. נציין, כי המערער נעצר על ידי משטרת ישראל ביום 18.7.12 בסמוך לשעה 18:00 ברח' קיבוץ גלויות בחיפה והובא לחקירה למשטרת חיפה. בשעה 19:54 הוא נחקר על ידי רס"ר עופר קליגר לגבי החשד של קבלת נכסים שהושגו בדרך פשע, וגביית הודעתו הסתיימה בשעה 20:15.

החוקר מר קליגר העיד בבית המשפט (עמ' 31 - עמ' 33 רישא לפרוט') ומסר, שאם מגיע אליו נחקר כשעליו סימני חבלה הוא מתעד זאת בחקירה עצמה בכתב ידו, וככל שהוא אינו מצולם במערכת המשטרתית, דואג העד לצלם במקרה כזה את הנחקר במכשיר הנייד שלו, ואם חשוד מעלה טענה בדבר אלימות מצד שוטרים הדבר נרשם בחקירה והחומר נשלח למח"ש.

מר קליגר מסר, שכאשר הוא חקר את המתלונן הלה לא העלה טענה בדבר אלימות, ואילו היו חבלות הוא היה מפנה את המתלונן לצילום, ובמידת הצורך מתעד זאת בנייד שלו.

האירוע נשוא הדיון התרחש, כפי שכבר ציינו לעיל, בערך בסמוך לחצות (כמוסבר לעיל, אין בעניין זה נתון מדויק), כאשר המערער הוא שהיה מופקד על הובלת המתלונן למז"פ, כשהמתלונן אזוק לעציר נוסף.

מיד כשפגש המתלונן בבוקר יום המחרת סמוך לשעה 08:00 בבוקר (עמ' 28 לפרוט', ש' 15) את סניגורו, עו"ד מלח לקראת הדיון להארכת מעצר, מסר לו המתלונן, שכאשר הוא ביקש מן המערער לפתוח את אזיקי ידיו, היכה אותו המערער במכות אגרופ בפניו שהותירו חבלות בפנים. הסניגור צילם את החבלות עליהן הצביע המתלונן, ואלה צורפו לתלונה ששלח עו"ד מלח באותו יום למח"ש, כשבשתיים מתוך ארבע התמונות נראה ה"פנס" בעין שמאל. בתלונה ציין עו"ד מלח במפורש, כי הנילון הוא המערער.

בהודעתו למח"ש שנמסרה ביום 20.11.12 (ת/23) ציין עו"ד מלח, כי המתלונן מסר לו, שהחבלה ארעה במהלך ההובלה שלו מחדר החקירות לתא המעצר, וכי המתלונן הדגים לו את אופן התקיפה. כמו כן מסר עו"ד מלח בעדותו בבית המשפט, (בעמ' 29 לפרוט'), כי השם שמופיע בתלונה (דהיינו, המערער) הוא השם שמסר לו המתלונן לאחר ששאל אותו מי השוטר שפגע בו.

על-כך יש להוסיף, שחיזוק נוסף לאחריותו של המערער ניתן גם למצוא בעדותו של מי שהיה עציר באותו אירוע, אברהים זידאת, שתיאר את מכת האגרופ של המערער במתלונן, וכן מעדותו של מי שהיה גם כן עציר, מבין אלה שהובלו למז"פ באותו אירוע, איגור גילמן, שמסר, שהוא אמנם לא ראה את מכת האגרופ של המערער במתלונן אבל שמע את המתלונן, שהיה מאחוריו, צועק "איי איי איי" וכשהסתובב הבחין גילמן במתלונן, מתגולל על הרצפה.

מו. נוכח ראיות אלה שהובאו בפני בית משפט קמא, אין תימה, שבית משפט קמא קיבל את גרסת המתלונן, כפי שנמסרה בבוקר יום 19.7.12 לסניגורו, עו"ד מלח, על-כך שהמערער היכה באגרופו בעינו השמאלית.

על-כך יש להוסיף, שהמערער הכחיש, שהתרחש במהלך הובלתו של המתלונן למז"פ איזשהו אירוע של אלימות או גרימת חבלה, לא מצידו ולא מצד מי מן השוטרים הנוספים שהיו במקום, אלא טען, שהמתלונן "משחק", מנסה לעשות דרמה, ולכן צילם אותו.

גרסתו זו של המערער נדחתה מכל וכל על ידי בית משפט קמא, שהתרשם שעדות המערער מגמתית, בעייתית, ואינה משקפת את האירוע כהווייתו, ואילו, לגרסת המתלונן, כך קבע בית משפט קמא, עיגונים ראייתיים משמעותיים המאפשרים קביעה פוזיטיבית בדבר אופן התרחשות האירוע.

מז. סניגורו של המערער הצביע על שורה של מחדלי חקירה בתיק זה, שנעשו על ידי מח"ש, ובכלל זה: לא נגבתה במח"ש עדותה של הרופאה ד"ר מיישלוס, הגם שבדו"ח הרפואי שלה צוין, כי בהגיע המתלונן למרפאת מתקן המעצר לא היו חבלות על גופו. הרופאה נקראה לעדות מטעם ההגנה, כשהיא מוסרת את עדותה כשש שנים לאחר האירוע.

כמו-כן, לא נגבתה עדותו של אחראי המרפאה, מקס אזראן, (למעט מזכר מיום 23.10.12 על-כך שאין במערכת תמונה של המתלונן), ולא של החובש במרפאה.

עמוד 28

עוד הלין הסנגור על-כך, שלא נגבו עדויות משאר אנשי הצוות המטפלים בשלב הקליטה של עציר: קצין מודיעין ועובדת סוציאלית, לגבי השאלה האם הבחינו בחבלה על המתלונן, או האם הוא הלין בפניהם על האלימות שנהגו בה כלפיו.

כאמור, אף לא נתפסה תמונה של המערער ממועד קליטתו במתקן המעצר, הגם שמנהל המרפאה העיד שבשלב הקליטה מצלמים עצור צילום צבעוני (עמ' 43 לפרוט').

בית משפט קמא לא התעלם כלל ועיקר ממחדלי חקירה אלה, וכן ציין, שגם לא תושאלו או נחקרו נציגי מחלקת מז"פ בתחנת משטרת חיפה, שאמורים היו ליטול טביעות אצבע מן המתלונן, אך לפי הנטען לא רצו לקבל אליהם את המתלונן לאחר שהבחינו כי הוא חבול, וסוגיה זו לא נחקרה ולא תושאלה.

עוד העיר בית משפט קמא, שלא נחקר הפער בין גרסתו של המתלונן, שמדובר במערער בלבד, לבין הטענה שמספר שוטרים תקפו אותו והסבו לו חבלות, גם באזור המותן וברגליים (כעולה מן הצילומים ומן התיעוד של בית חולים רמב"ם).

מח. בית משפט קמא קבע, שלא היה במחדלים אלה כדי לקפח את הגנתו של המערער, וכי הראיה המרכזית שתרמה להרשעתו הייתה סרטון הווידאו שהוא עצמו צילם. באשר לשוטרת נופר, שהייתה אף היא בזירת האירוע (אך לא זומנה כעדת תביעה) ציין בית משפט קמא, שהיה באפשרות המערער לזמנה כעדת הגנה, אך הוא נמנע מכך.

אכן, אין מחלוקת באשר לקיומם של מחדלי החקירה כפי שצינו בהכרעת הדין, כמו גם בטיעוניו של הסניגור. אולם, יש לזכור, שעצם קיומם של מחדלי חקירה אין בהם, כשלעצמם, כדי להביא לזיכויו של נאשם.

עיינו בדברי כב' השופט ס. ג'ובראן, בע"פ 2697/14 נסים דוד חדאד נגד מדינת ישראל, (6.9.16) בפסקה 91 :

" עם זאת, כפי שציין בצדק בית המשפט המחוזי, נפקותם של מחדלי החקירה היא במישור הראייתי. כידוע, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכויו של נאשם. השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ראו: ע"פ 4226/11 אבו חדיר נ' מדינת ישראל, פסקה נב (15.2.2016) [פורסם בנבו] ; ע"פ 5373/12 אבורמד נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (15.4.2015)[פורסם בנבו]). ההכרעה בדבר נפקותם של המחדלים נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. כך, יש לבחון האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק ובספקות הספציפיים אותם מבקש הנאשם לעורר, מגיע משקלם של המחדלים לכדי יצירת ספק סביר (ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 81

(22.12.2015) [פורסם בנבו] ; ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, פסקה ז(2)
(18.5.2006) [פורסם בנבו] (להלן: עניין אלחורטי); עניין זכרייב, פסקה 112; עניין בשירוב,
בפסקה 7 לחוות דעתי)". (הדגשה שלנו).

מט. לענייננו, תמימי דעים אנו עם בית משפט קמא, שלא היה במחדלי החקירה כדי לקפח את הגנתו של המערער, הואיל והרשעתו מבוססת כראוי על הראיות הקיימות בתיק, והתומכות בגרסתו של המתלונן לפיה תקף אותו המערער במהלך ההובלה למז"פ, בכך שנתן לו מכת אגרוף שפגעה בעינו השמאלית של המערער, שכזכור, סיים את חקירתו אצל החוקר עופר קליגר, מבלי שהיה עליו סימן חבלה.

המערער הוא שהיה מופקד על הובלת המערער, כשהוא אזוק לעציר נוסף, מחדר החקירות למחלקת מז"פ שבקומה השנייה.

סרטון הווידאו שצילם המערער מדגים את המתלונן כשהוא שרוע על הרצפה וסימן אדמומיות באזור עינו השמאלית, זאת לאחר שהעד גילמן שמע אותו צועק "איי איי איי" כשהמתלונן נשמע אומר "נתנו לי בוקס לראש". המערער התכחש לכך שהתרחש אירוע חבלה או אלימות במהלך הובלתו של המערער למז"פ, התכחש לקיומו של סימן האדמומיות באזור עין שמאל וטען, שהמתלונן "משחק", מנסה לעשות דרמה. עדותו של המערער לא הייתה מהימנה על בית משפט קמא.

אמנם בבדיקה במרפאת מתקן המעצר בשעה 05:00 צוין, שאין כל חבלה על גופו של המערער, אך על תרשומת זו גובר סימן האדמומיות שניתן להבחין בו בסרטון הווידאו, ולרבות התמונות שצילם הסנגור מיד בבוקר יום המחרת בבית המשפט, בהן ניכרת באופן ברור ההמטומה בעינו השמאלית של המתלונן, שהביא לידיעת עו"ד מלח, מיד כשפגש בו, שהמערער הוא אשר תקף אותו.

נ. לא נעלמה מעינינו טענת הסניגור ולפיה מכיוון שבית משפט קמא לא קיבל את גרסת המתלונן לגבי הנאשמים מס' 2 ומס' 3 (שבהכרעת הדין, עמ' 20, זוכו מחמת הספק) לא רשאי היה בית משפט קמא להרשיע את המערער על בסיס תלונתו של אותו מתלונן, שהרי בית משפט קמא סבר, שאין להרשיע על בסיס גרסת המתלונן את הנאשמים מס' 2 ומס' 3.

אין בידינו לקבל את טענתו זו של הסניגור.

כפי שנקבע בע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, (04.06.06), פסקה 17: "כמובן, לבית המשפט מסורה הסמכות לאמץ חלק אחד מעדותו של עד ולדחות חלק אחר..."

וכן: ע"פ 7046/96 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"א(2) 691, בעמ' 694:

"בית המשפט היה רשאי ליתן אמון באותו חלק מעדותה של המתלוננת, המדובר בסחיטה ובקבלת חלק מן האתנן, וזאת - אף שלא מצא בחלק אחר של עדותה בסיס נאות להרשעה בתקיפה ובגרימת חבלה גופנית".

נזכור, שבית משפט קמא קבע מפורשות (עמ' 8 של הכרעת הדין) שלגרסתו של המתלונן בדבר תקיפתו על ידי המערער במכת אגרוף לעין שמאל, עיגונים ראייתיים משמעותיים המאפשרים קביעה פוזיטיבית בדבר אופן התרחשות האירוע.

נא. על יסוד כל האמור לעיל שוכנענו, שלא נפל כל פגם בהכרעת הדין אשר לפיה הרשיע בית משפט קמא את המערער, פרט לכך שהואיל ושני השוטרים האחרים, שנטען כי היו מעורבים באירוע וגרמו חבלות למערער זוכו, לא היה מקום להרשיע את המערער בעבירה לפי סעיף 382, אלא בעבירה לפי סעיף 380 בלבד, של חוק העונשין, ולעניין זה יש אפוא לתקן את הכרעת הדין של בית משפט קמא, וכך אנו מורים.

נב. המערער הלין על חומרת העונש וטען, בין היתר, כי גזר הדין אינו מביא בחשבון שהטלת עונש מאסר על המערער תוביל ישירות לפיטוריו, וכמו כן לא הביא בית משפט קמא בחשבון, שמדובר במכה אחת בלבד, ואף לא התחשב בהתנדבותו של המערער לשירות הצבאי והתגייסותו למשטרה מאז שנת 2008, לרבות העובדה שאין כל הרשעה קודמת לחובתו של המערער, וכי מאז האירוע חלפו למעלה משבע שנים בהן המשיך המערער לעבוד כשוטר, ומבלי שננקט נגדו צעד משמעותי, ומכאן שהעונש שנגזר על המערער, כך נטען, נוטה לחומרה.

הפרקליטה טענה לעומת זאת, שגזר-דינו של בית משפט קמא מבוסס היטב, ואינו מצדיק התערבות כלשהי.

נג. **עקרונית**, סבורים אנו, שעונש הכולל תקופת מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על-תנאי, ופיצוי למתלונן, כפי שפסק בית משפט קמא בגזר-דינו, הוא בגדר עונש מאוזן המביא לידי ביטוי, מחד גיסא, את החומרה בה יש להתייחס למקרה שבו שוטר מפעיל אלימות כלפי עציר המובל תחת חסותו כשהוא אזוק, ובמיוחד, נוכח פער הכוחות הממשי בין השוטר לבין המתלונן העצור ואזוק בידי, ומאידך גיסא, מביא עונש זה לידי ביטוי את הנסיבות המקלות שיש לזקוף לזכותו של המערער.

ואולם, במקרה הספציפי והאינדיבידואלי שבפנינו דומה, כי היה מקום לייחס משקל גבוה ומשמעותי יותר לעובדה שכתב האישום הוגש כנגד המערער רק כחמש שנים לאחר האירוע נשוא הדין, וגזר הדין ניתן כשבע שנים לאחר ביצוע העבירה, כשעל פני אותה תקופה לא ננקט כל הליך משמעותי נגד המערער, שהמשיך וממשיך לשרת כשוטר (פרט לכך שמאז הגשת כתב-האישום הועבר לתפקיד יומנאי), ואין לחובתו הרשעות כלשהן.

נוכח האמור לעיל, סברנו, לא בלי היסוס, שיש מקום **לבטל** את עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, וחלף זאת להעמיד את הפיצוי שעל המערער לשלם למתלונן על סך של 5,000 ₪, חלף הסכום שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו, וכך אנו מחליטים.

לפיכך, על המערער לשלם למתלונן פיצוי בסכום **נוסף** של 3,500 ₪, מעבר לסכום הפיצוי שקבע בית משפט קמא.

נד. התוצאה מכל האמור לעיל היא כדלקמן:

(1) אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין, פרט לכך שיש לבטל את ההרשעה לפי סעיף 382 של חוק העונשין, כך שתעמוד בעינה ההרשעה לפי סעיף 380 של חוק העונשין.

(2) באשר לערעור על גזר הדין:

לא בלי היסוס החלטנו **לבטל** את עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

עונש המאסר המותנה, כפי שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו, עומד בעינו ללא שינוי.

אנו מעמידים את הפיצוי למתלונן על סך של 5,000 ₪, חלף הסכום שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו.

לפיכך, על המערער לשלם למתלונן פיצוי בסכום **נוסף** של 3,500 ₪, מעבר לסכום הפיצוי שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו.

סכום זה, של 3,500 ₪, ישלם המערער (בנוסף לתשלומים שעליו לשלם לפי האמור בגזר-דינו של בית משפט קמא) ב-2 (שני) תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 1,750 ₪ כל אחד מהם, הראשון שבהם לא יאוחר מיום **15.01.2020**, והשני לא יאוחר מיום **01.03.2020**, וזאת על ידי הפקדת תשלומים אלה בקופת בית משפט השלום בחיפה, לזכות המתלונן.

פיגור יעמיד את מלוא הסכום לפירעון מלא ומידי והפיצוי ייגבה בדרך שגובים קנס.

אנו מורים בזאת לפרקליטה להביא לידיעת המתלונן את פסק דינו, ואת הפיצוי הנוסף שנפסק לזכותו, ולוודא שפרטי המתלונן מצויים בידי גזברות בית המשפט.

כמו-כן מורים אנו **למזכירות בית המשפט** להמציא את העתק פסק דינו לידיעת הממונה על עבודות שירות, וכן גם למזכירות בית משפט השלום בחיפה ל-ת"פ 26097-11-17.

ניתן היום, ז' כסלו תש"פ, 05 דצמבר 2019, במעמד הנוכחים.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

א' אלון, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]